

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 167/2011-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 15 S 31/2009-53 z 30. septembra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžr 13/2010 z 22. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 18. apríla 2011 doručené podanie M. A., K. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Podnet SŤAŽNOSTI Podľa § 20 zákon NR SR č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR. Návrh na začatie konania na Ústavnom Súde SR*“. Ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 S 31/2009-53 z 30. septembra 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžr 13/2010 z 22. februára 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ vo svojom podaní (sťažnosti) okrem iného uvádza:

«Dňa 23. 03. 2011 som prevzal UZNESENIE č. k. 1 Sžr/13/2010 z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa v Bratislave 22. februára 2011, ktoré mi doručil Krajský súd v Nitre.

Neverím tomu, že o tomto uznesení 1 Sžr/13/2010 konal a rozhodoval senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Podľa § 36c O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky koná a rozhoduje v senátoch.!!!

V uznesení nie je uvedený ani jeden člen senátu v odvolacích konaniach rozhoduje senát.

Doposiaľ, keď som obdržal doporučenú zásielku alebo vyzozumenie z Najvyššieho súdu SR vždy tam bol štátny znak. V tomto uznesení nie je znak.

Uznesenie je dôkazom podvodu, korupcie, ponižovania mojej dôstojnosti a porušovanie mojich ľudských práv, v našom súdnictve (česť výnimkám).

Zo dňa 02. 02. 2009 som zaslal prostredníctvom Okresného súdu Topoľčany na Krajský súd v Nitre ODVOLANIE proti uzneseniu č. k. 5 C/113/2008-34 IČS: 4608205849. O mojom ODVOLANÍ Krajský súd vôbec nekonal, ani v uznesení z Najvyššieho súdu nie je nič uvedené.

Tak som dňa 29. 06. 2009 zaslal na Najvyšší súd Slovenskej republiky vec: Návrh ŽALOBY, kde som pripojil aj pravdivé dôkazy. Najvyšší súd o mojej žalobe vôbec nekonal a odstúpil ju správne orgánu Krajskému súdu v Nitre až dňa 29. 10. 2009, jednoducho sa toho zbavil.

Správny orgán Krajský súd v Nitre mi zaslal doručení zásielku dňa 23. 7. 2010, ktoré som zo zdravotných dôvodov neprebral. Ako mohol túto zásielku opakovane zaslať už dňa 26. 7. 2010., až 3 dni po prvom dátume?! Klamstvo. Kto robí podvody, sa zvykne aj mýliť.

Následne mi Krajský súd v Nitre zaslal zo dňa 30. septembra 2010 UZNESENIE č. k. 15 S/31/2009-53, ktoré som prevzal dňa 3. 11. 2010.

V uznesení z Krajského súdu v Nitre č. k. 15 S/31/2009-53 v Poučení, bolo uvedené, že Citujem: „Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na podpísanom súde v dvoch vyhotoveniach.“ Čo som aj v stanovenej lehote učinil podľa mojich vedomostí a schopností, ako ma Krajský súd poučil.

Podal som odvolanie zo dňa 07. 11. 2010 v dvoch vyhotoveniach o ktorých Správny orgán Krajský súd nekonal. O tomto sa Najvyšší súd v uznesení vôbec nezmienil.

O mojom odvolaní v uznesení nie je uvedené ani len jedno slovičko v uznesení z Najvyššieho súdu 1 Sžr/13/2010, ktoré som prevzal dňa 23. 03. 2011.

Nie je pravdou, ako je uvedené v uznesení z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že žalobca napriek výzve a poučeniu neodstránil v stanovenej lehote vady svojho návrhu brániace jeho vecnému vybaveniu.

Ďalší dôkaz podvodu, korupcie a ponižovanie mojej dôstojnosti a ľudských práv v našom súdnictve. ALE, kto chce psa biť palicu si vždy nájde.

Nesprávnosť konania a rozhodnutia správneho orgánu Najvyššieho súdu SR.

Na Najvyšší súd SR som podal Návrh na obnovu konania. Najvyšší súd o mojom návrhu vôbec nekonal. Ani sa nevyjadril...

Najvyšší súd o mojej žalobe nekonal ani nerozhodol, všetky moje podania odstúpil nižšiemu správne orgánu.

ALE: O uznesení č. k. 15 S/31/2009-53 Krajského súdu v Nitre už konal. - PARADOX. Radový občan už nemá také práva ako má Krajský súd v Nitre.?!?!?!?

Radový občan tohto právneho štátu, keď pošle podnet, kde poukazuje nesprávnosť v konaní a rozhodnutí našich správnych orgánov a súdov, ktoré bolo podľa § 228 ods. 1) písm. c) O. s. p. rozhodnuté v môj neprospech v dôsledku trestného činu sudcu, tak potom všetky správne orgány a súdy idú proti nemu, ponižujú ho na dôstojnosti, diskriminujú ho a všetko mu z a m i e t a j ú, aby sa nemohol dovolať svojich práv zaručené zákonom aj Ústavov Slovenskej republiky.

Nie je predsa mysliteľné, aby parcela vo vložke 13 číslo 269/4 rola vo výmere 1791 m² v časti označené geometrickým plánom, Geodézie B. PS 262 T. číslo 244-262-143/93 ako parcelné číslo 269/3 orná pôda vo výmere 1501m² nevedeli naše správne orgány a súdy

vysporiadať ani za 55 rokov.??? Len preto, ako som uviedol, keď došlo k trestného činu sudcu.

Preto sa Domáham a súčasne Navrhujem:

Aby Ústavný súd konal a rozhodol aj o mojej ŽALOBE, zo dňa 29. 06. 2009, ktorú som zaslal na Najvyšší súd Slovenskej republiky o ktorej sa vôbec nekonalo ani nerozhodlo ani na správnom orgáne Krajského súdu v Nitre.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 49 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť (podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.) môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde musí obsahovať jednak všeobecné náležitosti uvedené v § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti uvedené v § 50 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

V súlade s § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie,

- a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili,
- b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody,
- c) proti komu sťažnosť smeruje.

Vychádzajúc z ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde možno konštatovať, že podanie (sťažnosť) sťažovateľa v predloženom znení neobsahuje náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, čo by pri prísne formalistickom prístupe zakladalo dôvod na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd však prihliadol na to, že sťažovateľ nie je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, a preto posudzoval jeho podanie podľa obsahu.

Vychádzajúc z obsahu podania a prihliadajúc na v ňom uplatenú argumentáciu ústavný súd kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť uznesením krajského súdu č. k. 15 S 31/2009-53 z 30. septembra 2010 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 13/2010 z 22. februára 2011 vo veci „žaloby z 29. júna 2009“.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 15 S 31/2009-53 z 30. septembra 2010

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že krajský súd namietaným uznesením zastavil konanie o podaní („žalobe“) sťažovateľa z 29. júna 2009, ktoré právne kvalifikoval ako žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia krajského súdu č. k. 6 Co 107/2009-67 z 21. mája 2009; z odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva, že krajský súd zastavil konanie z dôvodu, že „žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých

odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby...“. V poučení krajský súd uviedol, že odvolanie proti jeho uzneseniu je prípustné.

Z uvedeného vyplýva, že proti uzneseniu krajského súdu č. k. 15 S 31/2009-53 z 30. septembra 2010 mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu č. k. 15 S 31/2009-53 z 30. septembra 2010, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 13/2010 z 22. februára 2011

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Zo sťažnosti možno vyvodiť, že podstatou námietok sťažovateľa, na základe ktorých považuje uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 13/2010 z 22. februára 2011 za „*neústavné*“, je jeho tvrdenie, že „... *Nie je pravdou, ako je uvedené v uznesení z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že žalobca napriek výzve a poučení neodstránil v stanovenej lehote vady svojho návrhu brániace jeho vecnému vybaveniu.*“, a že „*O mojom odvolaní nie je uvedené ani len jedno slovičko v uznesení z Najvyššieho súdu 1 Sžr/13/2010, ktoré som prevzal dňa 23. 03. 2011.*“.

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa podaním z 29. júna 2009 (doručeným najvyššiemu súdu 3. júla 2009) označeným ako „*návrh žaloby*“ domáhal zrušenia uznesenia Štátneho notárstva v T. sp. zn. 900/60 zo 6. februára 1961, uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 18 Co 314/61 z 20. júla 1961, rozsudku Okresného súdu

Topoľčany č. k. 5 C 16/97-70 zo 14. októbra 1996 a uznesenia krajského súdu č. k. 6 Co 107/2009-687 z 21. mája 2009, ako aj ďalších obsahovo nadväzujúcich rozhodnutí. Po oboznámení sa so spisom najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 SŽ 44/2009 z 29. októbra 2009 postúpil vec na konanie a rozhodnutie krajskému súdu ako vecne a miestne príslušnému. Krajský súd následne predložil najvyššiemu súdu predmetný súdny spis vedený pod sp. zn. 15 S 31/2009 na rozhodnutie o vylúčení sudcov krajského súdu z prerokúvania a rozhodovania vo veci sťažovateľa. Najvyšší súd 25. júna 2010 vrátil označený spis krajskému súdu bez meritórneho rozhodnutia o námietke zaujatosti z dôvodu, že bol predložený predčasne, pričom zároveň vo svojom prípise sp. zn. 6 Ndž 3/2010 z 21. júna 2010 poukázal na nejasnosť podania (žaloby) sťažovateľa a krajskému súdu uložil, aby vyzval sťažovateľa na odstránenie nejasností jeho podania, resp. oznámenie „čoho sa vlastne domáha“.

Následne v zmysle označeného prípisu najvyššieho súdu krajský súd uznesením č. k. 15 S 31/2009-47 zo 14. júla 2010 určil sťažovateľovi lehotu 10 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia na odstránenie nedostatkov podania a výslovne ho vyzval, aby uviedol, čoho sa domáha; či žiada uznesenie krajského súdu č. k. 6 Co 107/2009-67 z 21. mája 2009 zrušiť na základe mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) podľa § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), alebo či žiada preskúmať rozhodnutie krajského súdu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, t. j. či podáva žalobu proti rozhodnutiu krajského súdu ako správneho orgánu. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nedostatky neodstránil v stanovenej lehote, krajský súd uznesením č. k. 15 S 31/2009-53 z 30. septembra 2010 konanie zastavil.

V odôvodnení namietaného uznesenia najvyššieho súdu sa uvádza:

«Krajský súd v Nitre napadnutým uznesením vo výroku tohto rozhodnutia podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil konanie o žalobe z dôvodu, že žalobca napriek výzve a poučeníu neodstránil v stanovenej lehote vady svojho návrhu brániace jeho vecnému vybaveniu.

Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca odvolanie, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia a pokračovania v konaní. Uviedol, že odvolanie smeruje proti rozsudku Okresného súdu v Topoľčanoch sp. zn. 5 C/16/97-70 zo dňa 14. 10. 1996 v spojení

s uznesením správneho orgánu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 Co/107/2009-67 zo dňa 21. 5. 2009. Namietal postup okresného súdu pri dedičskom konaní a v súvislosti so zamietnutím vydržania nehnuteľnosti. Tvrdil, že sa domáhal vlastníckeho práva k vymedzenej nehnuteľnosti podľa vydržania, podľa dedičskej dohody a podľa podielu na majetku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c OSP, § 10 ods. 2 OSP) po preskúmaní napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu odvolacích dôvodov, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd zo spisu súdu prvého stupňa zistil, že žalobca podal dňa 3.7.2009 na Najvyššom súde Slovenskej republiky „návrh, žalobu“, v ktorej uviedol, že napáda tam špecifikované uznesenia štátneho notárstva v Topoľčanoch, Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Okresného súdu v Topoľčanoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5 Sž 44/2009 zo dňa 29. 10. 2009 postúpil vec Krajskému súdu v Nitre ako súdu vecne a miestne príslušnému. Krajský súd v ďalšom konaní v intenciách prípisu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ndz 3/2010 zo dňa 21. 6. 2010 uznesením č. k. 15 S/31/2009-47 zo dňa 14. 7. 2010 vyzval žalobcu na odstránenie vád a nejasností jeho podania v lehote 10 dní. Poučil ho, aby špecifikoval, či svojím podaním mienil podať mimoriadny opravný prostriedok alebo či sa domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu podľa piatej časti OSP. Zároveň ho poučil o následku zastavenia konania v zmysle § 250d ods. 3 OSP spojenom s márnym uplynutím poskytnutej lehoty.

Uznesenie krajského súdu bolo žalobcovi doručované do vlastných rúk na ním uvedenú adresu bydliska prvýkrát dňa 23. 7. 2010, opakovanie dňa 26. 7. 2010. Dňa 26. 7. 2010 bola zásielka uložená na pošte. Zásielka bola dňa 17. 8. 2010 vrátená krajskému súdu s poznámkou, že adresát - žalobca ju neprevzal v odbernej lehote. Preto s poukazom na § 47ods. 2 OSP sa považuje deň, keď bola zásielka vrátená súdu (17. 8. 2010), za deň doručenia, i keď sa adresát o tom nedozvedel.

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých

odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2).

Podľa názoru odvolacieho súdu v preskúmvanej veci boli dané podmienky odôvodňujúce zastavenie konania podľa § 250d ods. 3 OSP. Krajský súd vyzval žalobcu k odstráneniu väd, ktoré bránili vecnému vybaveniu žaloby. Žalobca však výzvu na odstránenie väd s náležitým poučením o tom, ako to má urobiť, i o následkoch zastavenia konania v prípade márneho uplynutia lehoty, neprevzal v odbernej lehote. Preto platí zákonná fikcia o náhradnom doručení, podľa ktorej bola zásielka – výzva doručená účastníkovi v deň jej vrátenia súdu, teda 17. 8. 2010 napriek tomu, že sa o tom žalobca nedozvedel. Lehota na odstránenie väd teda začala žalobcovi plynúť 18. 8. 2010 a posledný deň lehoty pripadol 27. 8. 2010. K odstráneniu väd podania však nedošlo. (Odvolací súd poznamenáva, že ani z odvolania proti zastavujúcemu uzneseniu krajského súdu nemožno jednoznačne ustáliť, čoho sa žalobca domáhal.)

Podľa názoru odvolacieho súdu preto krajský súd postupoval v súlade so zákonom, keď konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil, pretože žaloba trpela vadami brániacimi jej vecnému vybaveniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.»

V nadväznosti na citované ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že v súlade so svojou konštantnou judikatúrou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo

za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z citovaného vyplýva, že najvyšší súd založil namietané uznesenie najmä na interpretácii a aplikácii § 250 ods. 3 OSP, ako aj § 47 ods. 1 a 2 OSP.

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 47 ods. 1 OSP do vlastných rúk treba doručiť písomnosti, pri ktorých tak ustanovuje zákon, iné písomnosti, ak to nariadi súd.

Podľa § 47 ods. 2 OSP ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku počas jej uloženia nevyzdvihne, považuje sa deň, kedy bola zásielka vrátená súdu za deň doručenia, i keď sa adresát o tom nedozvedel.

Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti.

Ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd v okolnostiach posudzovanej veci postupoval ústavne súladným spôsobom, keď na doručovanie uznesenia krajského súdu č. k. 15 S 31/2009-47 zo 14. júla 2010, ktorým tento vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov „návrhu žaloby“, aplikoval § 47 ods. 2 OSP, ktorý upravuje doručovanie písomností v súdnom konaní. Námietka sťažovateľa, podľa ktorej „*Správny orgán Krajský súd v Nitre mi zaslal doručení zásielku dňa 23. 7. 2010, ktoré som zo zdravotných dôvodov neprebral. Ako mohol túto zásielku opakovane zaslať už dňa 26. 7. 2010, až 3 dni po prvom dátume...*“, v okolnostiach posudzovanej veci neobstojí. V danom prípade totiž išlo o tzv. náhradné doručovanie tej istej písomnosti prostredníctvom príslušného doručovateľa v dôsledku toho, že prvé doručovanie nebolo úspešné, ako to sám sťažovateľ aj priznal z dôvodov na jeho strane, pričom sťažovateľ neuvádza dôvody, pre ktoré neprevzal písomnosť pri opätovnom doručovaní, resp. v úložnej dobe.

Neobstojí a nie je pravdivé ani tvrdenie sťažovateľa, že „*O mojom odvolaní v uznesení nie je uvedené ani len jedno slovíčko v uznesení z Najvyššieho súdu 1 Sžr/13/2010, ktoré som prevzal dňa 23. 03. 2011*“. Z citovanej časti odôvodnenia namietaného uznesenia najvyššieho súdu totiž zjavne vyplýva, že najvyšší súd sa ním (odvolaním proti uzneseniu krajského súdu č. k. 15 S 31/2009-53 z 30. septembra 2010, pozn.) meritórne zaoberal a vo veci rozhodol, pričom namietané uznesenie krajského súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

Sťažovateľ tiež namietal, že najvyšší súd o jeho odvolaní nerozhodoval v senáte, keďže z § 36c OSP vyplýva, že najvyšší súd koná a rozhoduje v senáte. Táto námietka sťažovateľa je tiež zjavne neopodstatnená. Z písomného vyhotovenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 13/2010 z 22. februára 2011, ktorého kópiu sťažovateľ priložil k sťažnosti, totiž zjavne vyplýva, že vo veci rozhodoval senát, ktorého predsedom bol JUDr. Igor Belko; išlo pritom o postup, ktorý bol v súlade s opatrením podľa § 52 ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a čl. 4 ods. 4 Rokovacieho poriadku najvyššieho súdu z 23. marca 2006, ktorým bol vydaný rozvrh práce najvyššieho súdu.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). V danom prípade najvyšší súd konal v senáte, ktorý bol na konanie a rozhodovanie vo veci sťažovateľa príslušný podľa rozvrhu práce najvyššieho súdu, pričom príslušný senát najvyššieho súdu (senát 6 Co, pozn.) ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku o náhradnom doručovaní, ako aj § 250d ods. 3 OSP upravujúci podmienky zastavenia konania a na tomto základe rozhodol. Z uvedeného dôvodu nemožno považovať namietané uznesenie najvyššieho súdu ani za arbitrárne, ani za zjavne neodôvodnené, a preto ním nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu garantovaného čl. 48 ods. 1 ústavy ani žiadneho iného základného práva vyplývajúceho z ústavy.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Na základe uvedeného ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžr 13/2010 z 22. februára 2011, ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia považoval ústavný súd za potrebné vyjadriť sa aj k námietke sťažovateľa, podľa ktorej „*Najvyšší súd o mojej žalobe („žalobe“ z 29. júna 2009, pozn.) vôbec nekonal a odstúpil ju správne mu orgánu Krajskému súdu v Nitre až dňa 29.10.2009, jednoducho sa toho zbavil*“. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že po doručení sťažovateľovej „žaloby“ z 29. júna 2009 najvyšší súd v súlade s § 246 OSP v spojení s § 244 OSP, podľa ktorých na preskúmanie rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy sú vecne príslušné krajské súdy, ak zákon neustanovuje inak, postúpil uznesením sp. zn. 5 SŽ 44/2009 z 29. októbra 2009 vec na konanie a rozhodnutie krajskému súdu ako vecne a miestne príslušnému, t. j. aj v tomto prípade konal v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravenými v Občianskom súdnom poriadku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. apríla 2011